ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK ECMUA

SAYI : 38
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:I CİLT:2 SAYI38

10HAZİRAN 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

DOKTOR Tomas

Tıb Fakültesinden yeni çıkmış - tım. Boştaydım. Gover caddesinde bir pansiyonda oturuyordum. Ne ya- pacağımı, işe nasıl başlıyacağımı bil miyordum. Bir muayenehane açmak doktorluğa başlamak, lâzımdı. Fa kat parasızlık, tecrübesizlik buna engel oluyordu.. Şimdiyekadar haya tım okulda geçmişti. Okul hayatını bilirsiniz. Nihayet dersi çalışınca sını fı geçersiniz. Her sene bu böyle de vam eder. Derktn okul biter. O za man ne yapacağınızı şaşırırsınız!. Bana da böyle olmuştu. Her gün gazetelerin ilân sayfalarını okuyup duruyordum. Lâkin işime yarar bir ilâna rastlamıyordum.

Bir gün gazetede tam bana göre bir ilân gördüm. Şöyle yazıyordu:

"Tıb Fakülttsinden mezun bir gen ce ihtiyaç vardır. Vücudünün sağ lam ve kuvvetli olması, zooloji, etno loji bilmesi şarttır. İsteklilerin bugün öğleden evvel Bruk caddesi, 77 numa raya müracaat etmeleri."

İlân işime geliyodu. Fakat "Vücu- dün sağlam ve kuvvetli olması" de- mekle ne kastettiğini iyice anlıyamı yordum. Sıhhatli olması mı yoksa pehlivan gibi kuvvetli olması mı is temiyordu? Mamafih bunların ikisi de bende vardı. İcabında güreşebilir dim. Zooloji de biliyordum. Zaten en çok hoşuma giden bu dersti. Hayva nat ilmi! Küçücük hayvanları, bö - cekleri tetkik etmek, yaşlarını soy- larını, öğrenmek en sevdiğim bir işti.

Öğleden sonra Bruk caddesinde 77 numaraya gittim. Uşak kılıklı bir adam kapıyı açtı. Beni bir odaya al dı. Birkaç dakika sonra ev sahibi içeri girdi. Kısa boylu, beyaz saçlı, zeki bakışlı bir adamdı. Orta yaşlı lık devresini geçirmişti Yüzüme dik katle baktı. Ben ayağa kalkarak ga- zetedeki ilânı okuduğumu ve kendi- uygun bularak geldiğimi söyledim.

Koltuklara rahatça oturduk. İs - minin Lord Linçmer olduğunu söyle di. Ben de kendi adımı söyledim.

— Zooloji, entomoloji bilir misi- niz? dedi.

— Bilirim, dedim.

— Vücudünüz sağlam mıdır?

— Evet, sağlamdır.

— Sinirleriniz kuvvetli midir? Ansızın bir tehlike karşısında kalır sanız soğukkanlılığınızı muhafaza edebilir misiniz?

— Edebilirim..

— Birisiyle dövüşmek icap ederse dövüşebilir misiniz?

— Dövüşebilirm.

— Güzel. Şu halde benim işime ya rarsınız!. Böcekler hakkında bilginiz yok değil mi?

— Var. En ziyade böceklerle meş gul olurum.

— Öyle mi?!.. Çok güzel! Tam be nim aradığım gençsiniz. Böcekler hak kında ne biliyorsanız anlatınız.

Bütün bildiklerimi anlattım. Zen gin koleksiyonum olduğunu söyledim.

— Mükemmel, dedi. İşe başlıyabi liriz. Yalnız sizden istediğim bazı şeyler var. Birincisi, bana bağlı ola caksınız. İkincisi, ne dersem onu yapacaksınız. Yanlış olsun, doğru ol sun!. Üçüncüsü, bana hiç birşey sor mıyacaksınız. İş bittikten sonra ben size herşeyin doğrusunu söyliyece - ğim. O zaman istediğinizi sorup anla yabilrsiniz. Razı oluyorsunuz değil mi?

Lord Linçmer'in bu sözleri beni epeyi düşündürdü. Nasıl bir iş yapa caktık? Hafiyelik mi, hırsızlık mı, haydutluk mu? Bunların doktorlukla hayvanat, nebatat ilmi ile ne alâkası olabilirdi?

— Yapacağımız iş tehlikeli mi? di ye sordum.

— Oldukça tehlikeli ve heyecanlı! dedi. Belki de ölüm tehlikesiyle kar şılaşacağız. Fakat muhakkak değil!

Adamın sözleri çok kapalıydı. Çir kin bir maksada beni alet etmesi ihti mali vardı. Bunu ya böylece kabul etmem veya hiç kabul etmemem lâ zımdı.

— Bunun için ne vereceksiniz? de dim.

— Günde yirmi lira, dedi.

Hayretten ağzım bir karış açık kaldı. Günde yirmi lira!.. Bu benim için bir servet değil miydi? Artık dü şünmedim. Kararımı verdm.

— Kabul ediyorum, dedim.. Ciddi bir iş olduktan sonra sizinle beraber çalışabilirim.

— Ciddi bir iş Dr. Hamilton, dedi. Buna tamamen emin olabilirsiniz.

Öğleden sonra tirene bindik. Yanı ma kalınca bir baston almamı söy lemişti. Kendi elinde birşey yoktu. Vagonda yan yana oturduk.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. O da hç konuşmuyordu. Yarım saat sonra tiren bir istasyonda durdu. Lord Linçmer kalktı. İndik. Etraf kırlıktı. Uzaktan güzel bir köşk gö rünüyordu. Oraya doğru yürüdük.

Bahçe kapısından girerken bir iki kelimeyle izahat verdi:

— Burası Mister Tomas'ın evidir. Kendisi böcek meraklısıdır. Hep bö cceklerden bahsedin..

Doktor Tomas uzunboylu, gözlüklü ve oldukça sinirli bir adamdı. Akşa ma kadar böceklerden bahsettik. Nihayet karanlık bastı. Yemek ye- dik. İki saat sonra hizmetçi odaları mızı gösterdi. Yanyana iki odaydı.

Hizmetçi merdivenlerden inince Lord Linçmer benim odama geldi.

— Doktor Hamilton, bu gece be

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

İşte böylece Kartallar yuvası kurulmuş, Grey de en büyük arzusuna kavuşmuş bulunuyordu.

Günlük nöbet sırası "Küçük Bey" deydi bugün. Hoparlörde programı okuyor. Onbeş dakika yemek paydosundan sonra yarım saat istirahat Onu takiben on beş dakika motor üzerine çalışmalar..

Grey çalışma odasına geçerken çocuklar da yemek salonuna iniyorlardı.

Masalar büyük bir zevkle tanzim edilmiş. Üzerindeki yağlı ekmek, süt ve yumurta iştahı bir kat daha arttırıyor. Kahvaltı büyük bir neşe içinde oynayacakları oyunun münakaşasını yapmakla geçti.

Yalnız, masanın öbür ucunda, Domatesli Bodrum Kulübü âzaları, Demitski, Ahrens ve Koziol yavaş yavaş konuşuyor ve Cumartesi akşamı buluşacakları gizli yeri tayin ediyorlardı.

Plichta, Kramer'i dürterek :

— Domatesçiler gene gizli gizli bir şeyler konuşuyorlar. Yarın takıp et bakalım. Belki bu sefer yakalayabilirsin.

— Onlara güzel bir oyun oynamak istiyorum.

— Ben de bodrumda ne yaptıklarını merak ediyorum şunların.

— Acele etme. Daha topladıkları bodrumu öğrenemedik.

— Yakında onu da öğreniriz.

— Bana öyle geliyor ki. Wiretski de bu işi merak ediyor. Şuna bak nasıl dinliyor çocukları.

— Belki de. Fakat biz kendi hesabımıza çalışacağız. Bakalım Domatesli Bodrum'un esrarını önce kim çözecek?.

"Küçük Bey":

— Herkes yatakhaneye! diye bağırdı.

Çocuklar yine intizamlı yatakhanelerine çıktılar.

Beş dakika sonra etrafı bir sükûnet kaplamış bulunuyordu.

Açık pencerelerhen içeriye ılık bir rüzgârla beraber serçelerin cıvıltısı, böceklerin sesi ve çok uzaklardaki elektrik santralının uğultuyu andıran gürültüsü de geliyor. Tavanda sinekler vızıldayıp dururken berrak semada süzülen ay paprlak ışıklarını salonun duvarlarında gezdiriyordu.

Wirelski, gözlerini tavana dikmiş, hâlâ "Domatesçiler" i düşünüyor. Birkaç gündenberi kulübün hareketlerinden daha fazla şüphelenmeğe başlamıştı. Bütün bu bildiklerini Greye anlatmayı düşündü. Hayır, hayır Doğru birşey olmazdı bu. Çünkü bizzat şahhit olmamıştı ki. Hep şundan bundan duyulmuş şeyler..

Bu hususta malûmatını genişletmek çarelerini ararken diğer yandan da kulüpteki arkadaşlarına karşı takınacağı tavrı tasarlıyordu. Nihayet kararını verdi :

Hayır! Grey hiçbir şeyi öğrenmemeli. Eğer tahminlerimde yanılmamışsam o zaman ben kendim arkadaşlarımı ikaz eder ve doğru yola götürürüm.

Beş dakikalık sessizlik, nihayet yer yer bozulmaya, yatakhanenin şurasından, burasından konuşmalar yükselmeğe başlamıştı. İstikbaldeki uçuşlarından basediyorlardı. Nihayet mevzu, keskin bir virajı dönebilme metodlarına döküldü. Bu arada, uçuşta en mahharetli olan "Küçük Bey" de fikrini söylemişti.

Salonun derinlerinden gelen bir ses :

— Pek âlâ dedi. Sen öyle bir sivri virajı nasıl dönebilirsin uçakla? dedi

KÜÇÜK KARTALLAR GÖKYÜZÜNDEN BAHSEDİYORLAR

— Nasıl mı? Gayet basit. Basba yağı bir viraj gibi. Eğim dümenleriyle uçağı yana eğerim sonra... Aman ne bileyim işte. Tatbik ederim ama analatamıyorum Zaten birşeyi yaparken, niye yaptığını izah etmek mecburiyeti var mı? İşte uçuşta da böyledir.

Bunu duyan Bielak:

— Aman ne aptallık, dedi. Hissetmek, duymak. Bunlar kâfi gelir mi hiç? Prensipleri unutuyorsunuz zannederim. Her şeyin netice ve yolunu hesaplıyarak bulmak sonra da bunları formüllerle izah etmek gayet

Kramer alaycı bir sesle:

— İşte bu en fenası, dedi. Her şey için muayyen bir usul ve kaide mevcut olsaydı, hiç kimse diğerlerinden üstün olduğunu isbat edemiyecek meselâ herkes Grey gibi uçabilecekti.

Demidetski de fikrini söylemekten geri kalmadı.

— Her yiğidin başka bir yoğurt yiyişi vardır derler. İki ayrı pilot ayni hareketi başka makine ve usullerle yapacak olsalar biz aşağıdan bunları farkedemeyiz. Fakat Grey gibi aslar bunların farkını bulur ve hangisinin daha muvaffak olduğunu anlar.

Yan taraftan birisi:

— Bunu anlayabilmek için Grey gibimaharetli ve bilgili olmaya lüzum yok, diye ilâve etti.

Gözler son konuşan Vitek Gorsky (inşaatçi) ye doğru çevrildi .

Demidetski:

— Peki, dedi. Ne lâzım?

— Basınç ölçer aletler ve bunları uçağın muhtelif kısımlarına yerleştirmek lâzımdır. Ayni hareketleri yapan iki uçağın uçuştan sonraki kontrolunda, bu aletler yardımiyle uçağın daha fazla hırpalanmış olduğu meydana çıkar.

— Şu halde benim söylediğim doğruydu, diye ilâve etti Bielok. Virajlarda, çıkış ve pike uçuşlarında tatbik edilecek bazı prensipler vardır.

Çocuklar, Greyle yaptıkları ilk uçuşu hatırlıyordu. Yeryüzü sağda, solda, gerideymiş hiçbirinin umurunda değil; bir örtü gibi akıp gidiyor altlarında...

Yeryüzü uçaktan doğru bu şekilde görünüp giderken, uçağında yerden görünüşü başka güzellikteydi. Helezonlar çizerek yükseliyor, sonra ağacından kopan yaprak gibi sallana sallana iniyor, takla atıyor, karma karışık hatlar çiziyor gökyüzünde; bir kanadının üstüne düşer gibi oluyor, doğruluyor, bu sefer öbür kanadının üzerine eğiliyor, dönüyor, dönüyor...

METİN ADAM: GREY

— Ne metin adam şu Grey, dedi. tıyor, gösteriyor, tekrar anlatıyor; çocuklar da sırayla makinenin başına geçerek öğrendiklerini tatbike çalışıyorlardı.

Daha sonraları uçağı harekete geçirme ve havalandırma talimleri başladı. Çift direksiyonlu makinedeki çalışmalar çok faydalı oluyordu.

Motor ve uçak hakkında bir hayli bilgiye sahip olmuş bulunuyorlardı artık. Bir gün bahçede konuşurlarken Lechek:

(Arkası gelecek)

Doktor Tomas

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

nim odama gelin, dedi. Ayrı ayrı yatmıyalım.

— Tehlike mi var? dedim.

— Evet, dedi.

Onun odasına gittim. Karyola bir taneydi. Bu, birimiz uyanık oturacak demekti. Yani nöbet bekliyecek tik.

Kapıyı dikkatle kapadı. Fakat kilitlemedi.

—Kilitlerseniz daha iy olmaz mı? dedim.

— Hayır, onu bekliyeceğiz, dedi.

Bu "O" kimdi? Fazla soramadım. Şartlarını kabul etmiştim. Sormıya caktım.

Yalnız ceketini çıkararak karyola ya uzandı.

— Tam ikide beni uyandırır, sen yatarsın, dedi. Yalnız rica ederim uyuklama! En ufak bir gürültü duyacak olursan beni derhal uyandır!..

Kapının karşısındaki koltuğa oturdum. Saat yirmi üçü geçmişti. Nöbetim pek uzun değildi.

İkiye kadar hiçbir ses duymadım. Aşağı kattaki büyük duvar saati iki ye vururken Lordu uyandırdım. Ben yattım.

Kaç saat uyuduğumu hatırlamıyorum. Birdenbire kolumun sarsıldığını hissettim. Gözlerimi açtım. Karşımda Lord Linçmer duruyordu.

— Çabuk kalk! dedi.

Yataktan fırladım. Odanın bir köşesine giderek gizlendik. Lordun yanıbaşımda titrediğini hissediyordum. Dışardan hafif br ayak sesi geliyordu Gittikçe kapıya yaklaştı. Tokmak çevrildi. İçeri uzun bir karaltı girdi. Elinde br sopa vardı. Yatağa yaklaştı. Sopayı bütün kuvvetile yatağa indirmeğe başladı! Pat, pat, pat.

Lord yerinden fırlamıştı. Beni de kolumdan çekti.

— Çabuk yakala! diye bağırdı.

Herifin üzerine atıldık. Bir müddet boğuştuktan sonra ellerini ayaklarını bağladık. Ben derhal elektrik düğmtşini çevirdim. Bağladığımız adam ev sahibi Doktor Tomas idi!.

Doktor Tomas asabi bir hastaymış Arada bir böyle kriz gelirmiş. En sevdiği ve en samimi arkadaşını öldürmek istermiş. Fakat kriz gelmeden birgün evvel doktorun hareketi, vaziyeti değiştirmiş. Lord Linçmer en yakın arkadaşı olduğu için hergün evine gidermiş. O gün bunu anlamış. Muhtemel bir cinayetin önüne geçmek için kendini tehlikeye atmağa karar vermiş. Lâkin yalnız cesaret edememiş. Zaten beraber çalışmak için bir adama da ihtiyacı varmış. Gazeteye ilân vermiş. Ben de tesadüfen bu işe girmişim.

Ertesi günü doktoru bir hastahaneye yatırdık. Daha fazla durması tehlikeliydi. Ben de artık Linçmer'in yanında çalışmağa başladım.

Tesadüfler olmasa hayatta hiçbir şey olmaz. Ben tesadüfen ve böyle bir vaka ile karşılaştım. Bundan sonraki başarılarımı da bu tesadüfe borçluyum.

Gönüllü KAHRAMAN

ARAPLARLA DÖĞÜŞEN ASKERLER İSYANI UNUTMUŞLARDI.

İŞTE BOLDİNİ ÖLDÜ. ŞİMDİ KULEYE KİM ÇIKACAK?

O ESNADA MÜTHİŞ BİR ÇIĞLIK DUYULMUŞTU. BOLDİNİ YUVARLANARAK KULEDEN YUVARLANDI...

BOLİDAN! KULEYE SEN ÇIK!

LEJAUN İSYANIN BAŞINDAKİLERİ KULEDE HARCIYORDU.

ARAPLARIN DÜRBÜNLERİ YOK. MAZGALLARDA GÖRÜLEN CESETLERİ CANLI ZANNEDECEKLER!

ÇAVUŞ LE JAUNE HER VURULAN ASKERİN YANINA KOŞUYORDU...

...VE ONU MAZGALLAR İÇİNE YERLEŞTİRİYORDU...

VE ÇAVUŞ ÖLEN ASKERLERİN YERİNE ATEŞ EDİYORDU!...

İŞTE LE JAUNE KALEYİ BÖYLE MÜDAFAA EDİYORDU...

HERKES YERİNE! DİRİ VEYA ÖLÜ!

ARKASI VAR.

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

HOPARLÖR, PİLOTLARI ÇAĞIRIYOR

MAC LEAN B-33 e, JOHN STORM, JES WİNTER OLMADIĞI İÇİN ONUN YERİNE F-74 e

12.

JES, MUAMMA BİR ÇOCUKDUR. KENDİ KENDİNE DURMADAN TATİL VERİR!

MÜMKÜN OLDUĞU KADAR UÇAN DAİRELERE RASTLAMAMA ÇALIŞ.

SNAKE, YAVAŞ YAVAŞ UÇAKLARINA DOĞRU GİDEN PİLOTLARIN ARASINA KARIŞTI.

KİLOMETRELERCE ÖTEDE JES, ARZUSUNU YERİNE GETİRMEK İÇİN MÜCADELE EDİYORDU...

ÇABUK ATLA, ARABAYA! YOLDA ONA SEN BAKARSIN!

PEKİ, BUNUN İÇİN SİZ MERAK ETMEYİN!..

HEYBETLİ ARABA, MÜTHİŞ BİR SÜRATTE İLERLİYORDU...

AFERİN, HİÇ DE KORKMUYORSUN?

TABİİ BENİ NE ZANNEDİYORSUNUZ? BEN NEVYORKLU BİLLY CLARK'IN! NELER GÖRDÜM BEN?

İŞÇİLERİN YARDIMIYLE UÇAKLAR HAVALANMAK ÜZERE BİRBİRİNİN ARKASINA ALANDA SIRALANDILAR...

SNAKE, PİLOT STORM'U ADIM ADIM TAKİP EDEREK MÜNASİP ZAMANI KOLLUYORDU...

ARKADAŞLARI STORM'U TERKEDERKEN O DA KOŞARAK GELİYORMUŞ NUMARASI YAPARAK...

KUSURA BAKMA STORM. BEN GELDİM. ARTIK SEN VAZİFENİN BAŞINA DÖN!

KAMYON BİR ŞİMŞEK GİBİ ALANA GİRDİ.

MÜSAADE KAĞITLARINI BULAMADIĞIM İÇİN HIZLA GİRMEK ZORUNDAYIZ. YOKSA BIRAKMAZLAR.

STORM, RAHAT BİR GECE GEÇİRMEK SEVİNCİ İLE TAYYARESİNİ, JES ZANNETTİĞİ ADAMA BIRAKIYORDU...

İYİ YOLCULUKLAR JES...

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Bilmez olur muyum? dedi, Hristoya her zaman söylerdim: Biz bu adamın elinden yakayı sıyıramayız diye... Her zaman... Her zaman... Siz beni tanırsınız, ben de sizi iyi tanırım... Şimdi ihtiyarladım Rıza Bey... On yedi sene var, Kalyoncukulluğunda İzmaroyu vuran Bendim. Mükemmel kaçtım. Mükemmel gizlendim. Fakat bir sigara ağızlığından sen benim solak olduğumu anladın ve bütün zabıta barut kokusunun pencereden geldiğini zannettiği halde, sen...

Mehmet Rıza birdenbire elini Tahsinin kalın kaşları üstüne götürerek sözünü kesti ve takma kılları koparara yere attıktan sonra bağırdı:

— Ha... Ayvalıklı Abdullah!.. Şimdi tanıdım seni!.. Ayvalıklı Abdullah.. Senin adın Tahsin değil.. Anladım.. On beş sene yedin değil mi?

— On beş sene... Fakat yedisene yattım, affı umumide çıktım.

Mehmet Rıza başını salladı:

— Ayvalıklı Abdullah... Taman... Öyleya... Sahi ihtiyarlamışsın... O vakayı bilirim... Evet, şu ağızlık hikâyesi...

Sonra hatıralarını birdenbire keserek doğruldu:

— Pek âlâ Abdullah, dedi, talih gene seni benim karşıma çıkardı, konuşmaya devam edelim. İşimize bakalım. Hristonun kız kardeşinin iki evi, iki ismi, iki nüfus cüzdanı var ha?

— Evet Rıza Bey!

— Nedir bu kadının öteki ismi?

Abdullah bir daha güldü:

— Söylesem şaşarsın, dedi, meşhur kumaşçı Andrea vardır, bilirsin.

— Onun karısı. Madam Andrea Hristonun kız kardeşidir.

— Anlamadım. Hristonun iki kız kardeşi mi var?

— Hayır. Bir kız kardeşi var, bu kız kardeşinin iki adı var.

— Madam Andrea da ayni kız mıdır?

— Evet...

— Fakat...

— Dinle Rıza Bey! Bu Hristo da, kız kardeşi de akıllara durgunluk verecek derecede şeytan, hinoğlu hin insanlardır. Bu kız bir yandan Katina ismiyle dikiş diker, oruspuluk eder, fakir görünür; bir yandan da Andreanın karısıdır. Biliyorsun ki herif öleli iki sene oldu. Onun da nasıl öldüğünü Allah bilir artık... Çünkü koskoca apartımana Fofo kondu.

— Fofo kim?

— İşte Katinanın asıl adı Fofodur, yani Madam Andreanın.

— Apartıman nerededir?

— Katinanın o pis evinin yanı başında. Hani evin arkasındaki büyük yangın duvarı yok mu? İşte orası Andrea apartımanıdır.

Mehmet Rıza hayretle sıçradı:

— Ne diyorsun be? dedi, Fofo bir taraftan o apartımanda Madam Andrea olarak oturur, bir taraftan da yanındaki küçük evde Katina terzilik ve oruspuluk mu eder?

— Evet Rıza Bey!((Hattâ kaç defa Madam Andrea polise müracaat etmiş ve Katinanın o evden çıkarılmasını istemiştir. Yani Fofo kendi kendisini polise şikâyet etmiştir. Vaziyeti çaktırmamak için... Anladın mı?

— Sebep? Neden böyle iki isimle yaşıyor?

— Sebep uzun, Sen sordukça yavaş yavaş sebebini de anlıyacaksin.

— Peki... Katinanın serçe parmağını dikiş makinesi kapmış değil mi?

— Evet... Şaşılacak şey... Bunları nereden biliyorsunuz Rıza Bey?

— O halde Madam Andreanın elinde de ayni işaret var demektir.

— Evet amma Madam Andrea'nın sol elinde balmumundan yapma parmak vardır, uzaktan hiç belli olmaz, Pariste yaptırmış, fevkalâdedir. Sen Fofoyu bir Katine kıyafetinde, bir de Madam Andrea kılığında görsen hiç farkedemezsin. Yüzünü öyle bir boyar, öyle bir değiştirir ki sinema yıldızları halt eder Rıza Bey.

— Peki... Esasa gelelim.

Mehmet Rıza biraz durduktan sonra abdullah yüzüne bakarak ağır ağır sordu:

— Hristo, Madam Ridvayın kız kardeşini niçin öldürdü?

— Seviyordu.

— İnsan sevdiğini mutlaka öldürmek mi lâzım gelir?

— Kivelli ona yüz vermezdi,

— Peki niçin duvara gömerek öldürdü? Daha kolayı yok muydu?

Neden öyle karmakarışık yollara saptı?

— İşte bütün mesele de buradadır, Rıza Bey!.. Onun için sana meseleyi tâ evveliyatından anlatmalıyım ki anlıyasın.

— Anlat.

Ayvalıklı Abdullah derin bir nefes aldı, arkasına yaslandı, şube müdürünün yüzüne de bir kere baktıktan sonra:

— Romandır bunlar Roman! diye söze başladı, ne tarafını anlatayım, bilmemki.. Baştan değil mi? Evet... Bundan üç sene, tam üç sene evvel...

Birden bire telefon çalmıştı. İkinci şube müdürü âleti eline aldı kulağına koyduktan bir saniye sonra:

— Ne diyorsunuz? diye bağırdı, kendisi burada.

Ve telefonu Mehmet Rızaya uzattı.

Fevkalâde bir vak'a olduğunu ikinci şube müdürünün yüzünden anlıyan Mehmet Rıza telefonu eline aldı ve sordu:

— Alo... Ben Rıza... Neresi?

— Rıza Bey, ben Salih, merkez me-

muru... Size Rumelihisarda yalıdan telefon ediyorum. Madam Ridvayı vurdular. Kadın ağır yaralı. Ölmek üzere Çabuk geliniz.

Mehmet Rıza doğruldu ve bağırdı:

— Kim vurmuş, nasıl vurmuş?

— Yalının önünden bir motör geçiyormuş. Kadın da balkonda imiş. Motördeki adam silâhını çıkarmış, ateş etmiş. Madam Ridvay yere yuvarlanmış, motör de olanca hızıyla uzaklaşmış. Çabuk olunuz, Rıza Bey! Belki de kadın yaşamaz.

— Geliyorum.

Mehmet Rıza telefonu kapadı ve Ayvalıklı Abdullaha döndü:

— Madam Ridvayı vurmuşlar! dedi.

Ve herifin yüzüne bütün dikkatile baktı.

Ayvalıklı Abdullah sıçramıştı:

— Ölmüş mü? diye bağırdı.

— Hayır, ağır yaralı imiş. Bu da Hristonun işi değil mi?

Ayvalıklı Adbullah başını salladı:

— Kimin olacak? dedi, Hristonun işi tabii...

Mehmet Rıza Abdullahı göstererek ikinci şube müdürüne dedi ki:

— Bunu aşağı atınız ve hapsediniz. Vereceği malûmat dahilinde Andrea apartımanını abluka altına alınız ve ev sahibinin katına girip çıkanları yakalayınız. Ktinanın evi de muhasara edilsin. Ben otomobille yalıya gidiyorum, telefonla sizden izahat alırım.

Tekrar Ayvalıklıya dönerek dedi ki:

— Abdullah! Bize ne kadar yardım edersen mahkemede sana o kadar şefaat ederim. Çabuk söyle bana... Şu dakikada Hristo netreye kaçmış olabilir? Dikkat et ha... Bizi şaşırtacak yanlış malûmat verirsen ipten kurtulamazsın!

— Kız kardeşinin apatrtımanına gider, Rıza Bey. Oradan emin yer yoktur. Kimse Madam Andrea'dan şüphe etmiyor! Başka bir yere gidemez.

Mehmet Rıza acele şapkasını başına geçirirken şube müdürüne tekrar etti:

— Anlıyor musunuz? Hemen Pangaltı merkezine telefon ediniz. Ablukanın gayet çabuk, hiç kimseye sezdirilmeden yapılması elzemdir.

İkinci şube müdürü zile basmıştı.

Bir polis çağırdı, ona:

— Şu adamın başında dur! dedi.

Polis Abdullahın yanında hemen mevki almıştı. İkinci şube müdürü telefonu açtı ve Pangaltı merkezini aradı.

Mehmet Rıza da müdüriyetten çıktı ve Ankara caddesinde ilk rastladığı boş bir taksiye atladı.

Artık bu vak'aların bir tarafı, Hristoya ait tarafı iyice inkişaf etmeğe başlamıştı. Belki bu yoldan Ridvay ailesinin bütün sırlarını öğrenmek kabil olacaktı. Fakat yaralı kadın ölmeden evvel yetişmek ve ifşa edeceği hakikatleri öğrenmek lâzım geliyordu. Mehmet Rıza şoföre:

— Hızlı git, oğlum, hızlı! diye bağırdı.

Mehmet Rıza yalının arka kapısı önünde otomibilden indiği zaman vakit öğleyi geçiyordu. Bahçede hızla yürüdü. İçeriki kapının önünde onu bir polis karşılamıştı:

— Rıza Bey, dedi, memur bey sizi yukarıda bekliyor.

(Devam edecek)

5-15 TRENİ

HİKÂYE

1892 senesinde Londra'da bir arkadaşım vardı. Arada kıymetli mektuplar gönderirdi. Bir gün bana tuhaf bir vaka yazdı. Oraya yeni gittiği sıralarda olmuş.

"Manchester'e gidecek akşam tireni Euston istasyonundan kalkmak üzere. Saat tam beş. Hava sert. Soğuk bir rüzgâr esiyor. İstasyon memuru John Palmer isminde bir adam. Kalk işaretini vermek için kampananın ipini tutuyor. Tam o sırada uzaktan iki yolcunun koşarak geldiğini görüyor. Biraz bekliyor. Yolcular yaklaşıyorlar. Biri uzun boylu, dik yakalı bir adam. Elinde bir çanta var. Yanındaki, otuz beş yaşlarında çevik bir kadın. Yüzü peçe ile kapalı. Koşarak tirene yetişiyorlar. Vagona atlıyorlar. İlk girdikleri kompartımanda sigara içen orta boylu bir adam var. Bunu görünce dışarı çıkıyorlar. Sigara içilmeyen bir kompartımana gitmek istiyorlar. John Palmer vagon gösteriyor. Ona geçiyorlar. Bunda hiçbir yolcu yok. Artık Palmer kampananın ipini çekiyor. Tiren kalkıyor.

Saat 5,15 tiren Manchester'den geçiyor. 6,50 de son istasyon olan Rugby'e varıyor.

Manchesterde kimse inmemiş ve binmemiştir. Burada bazıları iniyorlar. Bazıları tekrar geri dönmek üzere içerde kalıyorlar. Memurlar, tireni muayene etmek için vagonlara giriyorlar. Sigara içilen kompartımanda yolcu yok. Onun yanındaki vagona Eustondan iki yolcu binmişti. Palmer'in gördüğü bir erkek bir de kadın yolcu... Şimdi bunlar da meydanda yok. Onların yerine yerde yabancı bir adam yüzükoyun yatıyor. Bir kurşun kalbini delip geçmiş. Derhal öldürmüş!..

Yabancının üstünü arıyorlar. Hiçbir kâğıt, defter, cüzdan veya isim yok. Kim olduğu anlaşılmıyor. İstasyonlara soruyorlar. Hiçbir yerden böyle bir adam binmemiş. Palmer'in gördüğü iki yolcu da (biri kadın, biri erkek) hiç bir yerde inmemiş!..

Sigara içilen kompartımandaki ölü adamın ceplerinde altı tane altın saat bulunuyor. Hepsi Amerikan marka. Birkaç kuruş da para. Hepsi bukadar.

Bu vaka gittikçe bir esrar halini alıyor. Gazetelerde bir sürü münakaşalar, halkın ağzında dedikodular!. Polis tahkikata başlıyor. İçinden çıkamıyor. En meşhur polis hafiyeleri bu meseleyi halledemiyorlar.

Arkadaşım, mektubunun burasında vakayı kesiyor, vaka hakkındaki kendi kanaatini yazıyor:

Bu esrarengiz karışık ve içinden ç k ı l m a z hâdise, beni de Londra halkı gibi düşündürdü. Bende de Londra polisi kadar heyecan, merak ve işin içyüzünü meydana çıkarma merakı doğurdu. İnan ki kardeşim; günlerce, haftalarca düşündüm, kafamı yordum. Fakat hiçbir sonuç, akla yakın en ufak birşey elde edemedim.

Arkadaşım bu mütelâasından sonra yine vakaya geliyor:

Nihayet, mütehassıslardan biri, gazeteye şu yazıyı gönderiyor:

"Sayın okuyuculara önce şunu söyliyelim: Esrar maalesef çözülmemiştir ve bu gidişle çözülmiyecektir. Ortada faraziyelerden başka bir şey yoktur. Hakikatin anlaşılabilmesi için yalnız faraziyeler kâfi gelmez. Deliller ister. Bizim elimizde yeter derecede delil yok. Meslek tecrübelerimize dayanarak nazariyeler yürütüyoruz. Şöyle olabilir böyle olabilir, diyoruz. Aslına en yakın olabileceği arıyoruz. Meslekdaşlarımızın hepsi bunu yaptılar. Netice çıkmadı. Biz de bu meseleyi önümüze alıp düşündük. Epeyi düşündük. Sonunda ortaya bir nazariye daha çıktı. Fikirlerimiz şunlardır:

Manchester'e giden tirene iki yolcu binmişti. Biri erkek biri kadın. Bunlar sigara içilmiyen vagone giriyorlar. Tiren kalkıyor. Manchester'de inen, binen yok.

Şimdi şunu hatırlıyalım: Bu yolda hat ikileşir. Yani tiren yoluna muvazi giden bir de ekspres hattı vardır. Geriden kalkan ekspres, tirene burada yetişiyor. O taraflarda hat tamiratı olduğu için ikisi de yavaşlıyorlar. Birbirlerine paralel olarak ilerlemeğe devam ediyorlar. Bu vaziyette ekspres yolcuları kolaylıkla tiren yolcularını görebiliyorlar. İşte bu esnada ekspreste bulunan bir adam tirendeki bu kadınla erkeği görüyor. Kadın dostudur, veya karısıdır, veya kızıdır, herneyse... Fena halde sinirleniyor. Hemen yerinden kalkıp tirene geçiyor. (Hatların birbirlerine çok yakın olduğunu, ve süratin en çok sekiz kilometre olduğunu unutmıyalım!) Kadınla erkeğin oturduğu kompartımana giriyor Münakaşa ve ağız kavgası başlıyor. Kadının yanındaki erkek daha çabuk davranıyor. Silâhını çekip yeni geleni vuruyor. Sonra hemen ikisi de (kadınla, erkek) tirenden yere atlıyorlar. Kimse görmeden kaçıyorlar. Fakat sigara içilmiyen kompartımandaki tek yolcu, silâh sesini duyuyor, onları görüyor. Belki de polistir. Takip etmek maksadiyle o da tirenden atlıyor.

Şu halde üç yolcu hiçbir istasyonda inmeden böyle kayboluyorlar Yabancı da anlattığım şekilde, ekspresten geliyor..."

Bu yazı gazetelerde çıkınca gürültülü bir münakaşa başlıyor. Tabii kimsenin ağzı dikilmez. Söyliyebildikleri kadar söylüyorlar. Haftalar, aylar, yıllar geçiyor. Ortalık duruluyor. Esrar olduğu gibi kalıyor."

Bizim Londrada'ki arkadaşın mektubu burada bitiyordu. Altına şöyle iki satır ilâve etmiş:

"Çezmi bunun sonunu hiç meraç etme ve bekleme... Çünkü sonu yok! Herkes meraktan çatlıyacak. Ben gülüyorum. Sen de gül."

Bir gün Kaliforniya'dan bir zarf geldi. İçinden kalın bir mektup çıktı. İmzaya baktım. Londra'daki eski dost.

Önce birsürü şeyler yazıyor. Bunları tatlı tatlı okudum. Sonunda yine o meşhur vakaya geliyor:

'Cezmiciğim. O gündenberi merak ettinse bugün meraktan kurtulacaksın. İşte esrarın halledilmiş şekli! Ben Amerikadayım. Zaten mesele buradaki gazetelere de aksetti...

Hâdise altı sene evvel olmuştu. Bugünlerde İngiliz polisi New_York'tan bir mektup almış. Bir adam şunları yazıyormuş:

"Biz aslen İngiltereliyiz. Bir iş için kalkıp Amerika'ya geldik. Ailemiz üç kişiydi. Ben, annem ve erkek kardeşim Edvart. Namuslu insanlar idik. Çalışıp yaşıyorduk. Ben daima böyle kaldım. Edvart bizden ayrıldı. Ahlâk seviyesi düşük bir adam oldu.

Bir gün Mekkoy ismindeki haydutun çetesine girdiğini duyduk. Kıyafet değiştirip soyguncuiuk, haydutluk yapıyormuş. Kadın kıyafetine girip Mekkoy'la dolaşıyormuş, onun cürüm ortağı oluyormuş!..

Ben bunu duyunca onu bulup konuşmağa karar verdim. İzini buldum. İngiltereye kaçtığını öğrendim. Başka vapurla takip ettim. Nihayet Manchester tireninde yakaladım.

Sigara içilmeyen kompartımanda iki yolcu bendim. Edvart kadın kıyafeti ile Mekkoyun yanında tirene bindi. Beni gördü. Tanıyınca başka vagona geçti. Tiren kalktıktan sonra onların bulunduğu vagona geçtim. Tabancamı cektim. Mekkoy'a çevirdim.

— Kardeşimi katil ettin alçak! diye bağırdım. Artık onu bırak. O namuslu adamdır!..

Mekkoy silâhını çekmek istedi. ben tetiğe bastım. O sırada kardeşim aramıza girmişti. Kurşunu o yedi. öldü.

Haydutla biran için dost gibi olduk. Edvartı kadın kıyafetinden çıkardık. Zaten ceketi üstündeydi. Çantadan bir pantalon giydirdik. Ceplerindeki saatleri almayı unutmuşuz. Onları da Amerakada saatçi dükkânların dan aşırmış.

Tiren yavaşlamıştı. Atladık. Haydut yaptıklarına pişman gibiydi. Bana döndü.

— Gel seninle namusluca çalışıp para kazanalım! dedi.

Kabul ettim. Silâhlarımızı bir uçuruma attık. İlk fırsatta ticarete başladık. Bugün hâlâ beraber ticaret yapıyoruz. Şirketimizin adını müsaadenizle söylemiyorum.

Azılı haydut iyi bir adam oldu. Arada sırada bana:

— Arkadaş, namusluca çalışıp kazanmayı bana sen öğrettin! diyor...

Kaliforniya'daki arkadaşımın mektubu burada bitmişti.

Aradan tam beş yıl geçti. Bu müddet zarfında ondan iki satırlık bile bir mektup alamadım. Hattâ onun adını bile unuttum. Herhalde o da benim adresimi unutmuş olacak.

MANDRAKE

MANDRAKE KLAGAYI ÖLDÜRMEK İSTİYOR. BUNA MANİ OLMAK İSTİYEN RAKOF TÜRLÜ ENGELLERE BAŞ VURUYOR...

KIMILDAMAYIN YAKARIM!

BU SAKALAR BENİM!

OO.. SEN MİSİN RESSAY? GELMEYECEKSİN SANMIŞTIM.

NASIL? GELMEZ OLUR MUYUM HİÇ. BURADA NELER OLUYOR?

RAKOF, SANA POLİS MÜFETTİŞİ RESSAYI TANITAYIM. KLAGA HAKKINDAKİ SONHÜKMÜ O VERECEK!

KLAGAYI HİÇ BİR ZAMAN ÖLDÜREMEYECEKSİNİZ!

MANDRAKE RESSAYA MARİNAYI TAKTİM EDİYOR...

RAKOFUN HİMAYESİNDE BULUNAN BAYAN MARİNA TAKTİM EDERİM.

KIZI OLSAYDI ÜZÜLECEKTİM. TANIŞTIĞIMIZA MEMNUN OLDUM.

İŞTE RAKOFUN ESERİ: KLAGA!!.

BUNU ÖLDÜRMEK LÂZIM. FAKAT DÜŞÜNÜLECEK BİR NOKTA VAR MANDRAKE. BU CANAVAR BİR İNSAN BEYNİNE MALİKTİR. ONUN İÇİN HUSUSİ BİR KARAR ALMALIYIZ!.

DİKKAT MARİNA!!.

TAM ZAMANINDA FARKINA VARDIN MANDRAKE...

AY!.

RAKOFUN UŞAĞI KARL KİMSE GÖRMEDEN EFENDİSİNİN İPLERİNİ KESTİ...

ÇABUK OL, KLAGAYI ÖLDÜRECEKLER!

BANA MANDRAKEDEN BAHSETSENİZE... ÇOK MERAK EDİYORUM!.

BANA EN MÜŞGÜL ZAMANLARIMDA YARDIM EDER. SİZ BURADA NE ARIYORSUNUZ?

RAKOF BENİ HİMAYESİNE ALDI. ANCAK EVLENDİKTEN SONRA ELİNDEN KURTULACAĞIM!.

NEDEN BUNU BANA DAHA EVVEL SÖYLEMEDİNİZ?

NE DEMEK İSTİYORSUNUZ?

MARİNA SİZ ANİ AŞKLARA İNANIR MISINIZ?

FAKAT SİZİ DAHA YENİ TANIDIM!

DOĞRU FAKAT, BEN SİZİ GÖRDÜĞÜMDEN BERİ "İŞTE ARADIĞIM TİP„ DİYORUM.

-ARKASI VAR-

BAYTEKİN RUNA KARIŞMAK İSTERSE DE ÇENESİNE KUVVETLİ BİR YUMRUK İNER...

4.

KES SESİNİ! GÖRMÜYORMUSUN KOMSER KONUŞUYOR...

BAYTEKİN

EŞİRLERİ HAPSEDİN! YARIN MUHAKEMELERİ YAPILACAK.

KOMİSERİN SAÇMA SAPAN HEZEYANLARINI DİNLEYEN BAYTEKİN BAŞLARINA GELECEKLERİ ANLAMIŞTIR....

GARDİYANLAR ONLARI HÜCRELERİNE BIRAKIR. BİR TANESİ GÜLEREK "MUHAKEME OLDUKTAN SONRA GÖZLERİNİZ OYULARAK ÇIKARTILACAK„ DER...

HÜCRENİN KÖSESİNE ÇEKİLMİŞ BİR KIZ İNLER GİBİ "YÜKSEK MAHKEMENİN YENİ KURBANLARI„ DER. "BANA EZİYET YAPACAKSINIZ!"

YANIMA YAKLAŞMAYIN! SİZDEN ÇEKTİKLERİM YETİŞMEDİ Mİ? BİR ADIM DAHA ATARSANIZ BU TIRNAK EĞESİNİ KULLANIRIM!

DALE KIZA DOĞRU YÜRÜYEREK ONU TESKİN ETMEK İSTERSE DE ÖBÜRÜ HİDDETLENMİŞ DİŞİ BİR KAPLAN GİBİ DALENİN ÜZERİNE ATLAR...

KOLLARI BAĞLI OLAN DALE ANİDEN ÇÖKEREK KIZI ÜZERİNDEN ATLATIR...

KÜÇÜK HANIM GÖRÜYORSUN Kİ ELLERİMİZ BAĞLI BİZ DE EŞİRİZ BURADA.

YALAN SIZ KRALIN ADAMISINIZ!

—ARKASI VAR—